

EDITORIALA

Norekin egin behar

Ezberdinen arteko harremanak ez dira xamurrak izaten, ez eta eramangarriak askotan. Norberak bere etxea gobernatzeko makina lanak izaten ditu, elkarren arteko lankidetzaz erraza denik ezin delarik esan. Baina benetako borondatea dagoenean zerbait amankomuna egiteko, zerbait elkarrekin, ezinbestekoa da elkarrekiko sinesgarritasuna eta gutxieneko konfiantza oinarritzea. Behin erabakia hartu eta gero leialtasunez aritu behar da ezadostasunak edota iritzi ezberdinak gainditu eta gutxieneko batzuetara iritsi ahal izateko.

Horrelako zubiak aspaldi hautsi ziren espainiar sindikatuarekin. Enpresa eta sektoretako zenbait dinamika aparte, ez dago baldintza objektiborik lankidetzaz parte hartu burutu ahal izateko. Ezin dugu ahaztu elkarriketa sozialetik eratorritako eskubideen murrizketa, non sindikatu hauek askotan onetsi egin dituzte langileen kalterako diren neurriak. Hori bezain larria da, gure ikuspegiz, lan harremanen eta babes sozialaren gure esparruaren aurka aritzea, esparru hori itotzen saiatzen dira etengabean eta. Eta gogora ekarri behar ere, betiko saiakerak negoziatio kolektiboaren zentralizatzeko eta euskal sindikalitatearen joko kanpo uzteko.

Ezin da, ezinezkoa da lankidetzaz hori garatzea. Norbaitek pentsa al dezake gure lan harremanen esparru arbuizatu dutenen eskutik etor daitekeela gure negoziatio kolektiboaren blindatzea? Eta gainera dena eman zaion patronal honekin? Errealitatea askoz ere egoskorragoa da. Oraindik ere, greba bezperetan gaudela, espainiar sindikatuen buruzagiak erreguka ari dira greba bertan behera utzi daitekeela baldin eta zerbait ematen badie. Beste behin, orain arte kudeatu duten elkarriketaren esparrura itzuli nahi dute. Beraz, norberak erabaki behar du norekin egin dituen aliantzak eta zein motatakoak behar dute izan hauek. Eztabaida funtsezkoa da langileen esparru indartzeko, ezer erlatibizatu gabe. Ezin dugu ahaztu lehia, benetako lehia, patronalarekin dugula.

ELA y CIG critican en Madrid la reforma y los recortes, y defienden ante los grupos parlamentarios la convocatoria de huelga general

ELA RECHAZA EN EL CONGRESO ESPAÑOL LA REFORMA LABORAL

ELA ha mostrado por toda Euskal Herria su más enérgico rechazo a la reforma laboral y de negociación colectiva que aprobó en febrero el Partido Popular. Además, todo el sindicato está volcado en que la jornada de huelga general del 29 de marzo sea un rotundo éxito en la lucha que lleva nuestro sindicato contra los recortes y en favor de los derechos de la clase trabajadora.

El 15 de marzo ELA dio un paso más en este proceso, y acudió a Madrid para criticar la reforma y defender la huelga general en el Parlamento Español. ELA no acudió sola a esta cita; una delegación del sindicato gallego CIG, encabezada por su secretario general, Xesus Xeiso, también estuvo presente durante toda la jornada.

La delegación de ELA, encabezada por Adolfo Muñoz, Txiki, secretario general, y Mikel Noval, responsable de política social, se reunió con representantes de PSOE, IU-Izquierda Plural, CiU, Amaiur, Geroa Bai, BNG, Coalición Canaria y Compromís. El PNV, aunque previamente mostró su disposición a reunirse, no acudió a la cita.

Muñoz destacó que a ELA no se le escapa la holgada mayoría con la que cuenta el gobierno español para sacar adelante esta reforma. "El gobierno sólo habla de 'favorecer una mejor aclaración jurídica' que despeje dudas sobre su aplicación. No habla de cambios en la misma. Somos conscientes de la mayoría absoluta del PP, pero pedimos a los representantes de los grupos políticos el rechazo a esta reforma. Hay muchos motivos para ello: los salarios van a caer, los despidos y el paro van a aumentar, las indemnizaciones se verán seriamente reducidas y la pobreza va a aumentar mucho..."

Además de criticar la reforma, Muñoz defendió la convocatoria de la huelga general. "La huelga rechaza esta reforma y los recortes, defendiendo una alternativa social de salida a la crisis y la hacemos para ganar espacio sindical y social y preparar al sindicalismo para un gran reto: defender los intereses y expectativas de la clase trabajadora. En esta coyuntura la huelga es un elemento imprescindible para lograr esos objetivos".

Los representantes de ELA y CIG exigieron a los grupos parlamentarios que rechazaran la reforma laboral y de negociación colectiva, que supone un nuevo y grave ataque a los derechos de la clase trabajadora.

GASTEIZEN ERE, BATZAR ARRAKASTATSUA

Martxoaren 29ko greba orokorrari begira ELAk eskualde guztietan antolatu dituen asanbladak Gasteizen izan zuten azken hitzordua. Aurreko Astekarian orain arte egindako asanbladen arrakasta aipatu genuen; martxoaren 12an Gasteizen egindakoa ere bide beretik joan zen. Mila lagun inguru elkartu ziren Europa Jauregian egindako batzarrean. Gasteiz eskualdeko arduradun Begoña Vazquezek nabarmen duenez, jendearen erantzun bikainak agerian uzten du Araban ere greba orokorrak jarraipen handia izango duela.

"Bi gauza nabarmenduko nituzke. Batetik bildutako jendetza. Hori oso agerikoa izan zen, bai Europa Jauregian eta bai ondoren Gasteizeko kale nagusiak zeharkatuz egin genuen manifestazioan. Eta, bestetik, jendearen haserre eta samindura aipatu nahi ditut. Urteak daramatzagu gure eskubideen aurka egiten ari diren erasoak salatzen. Oraingoan beste urrats bat eman dute, gure jendea jakitun da, eta kalean erantzuteko prest dago".

¡Tenemos que paralles!

m29
Greba Orokorra

Tinko geurean!
ELA
EUSKAL SINDIKATUA

ELAK ETA CIGEK ESPAINIAKO DIPUTATUEN KONGRESUKO TALDE PARLAMENTARIOEI IGORRI ZIETEN AGIRIAREN LABURPENA. AGIRI OSOA ELAREN WEB ATALEAN ESKURATU LITEKE, EUSKARAZ ETA GAZTELERAZ

GREBAREN XEDEA LANGILE-KLASEAREN INTERESAK ETA HELBURUAK DEFENDITZEA DA

Hainbat erakunde sindikal eta sozialek otsailaren 17an greba orokorra deitu genuen martxoaren 29rako Euskal Herrian eta Galizian. Jokoan garrantzi handiko gauza asko dago, langile-klasearentzat eta gizarte guztiarentzat, batik bat talderik ahulentzat. Gauza bat argi dago: eskubide laboral eta sozialek ez daukate zerikusirik krisiaren jatorriarekin, baina egiten den politikak eskubide horiei ordainarazi nahi die krisia.

Baina larria ez da hori bakarrik. Eskubide laboral eta sozialei eraso egiteko erabakiak ez dio onik egiten ekonomia errealarari; aitzitik, egoera ekonomikoa zeharo okertzen du, krisiari irtenbide solidarioa emateko aukera galarazten du, eta jende asko pobrezian eta bazterketan erortzea eragiten du. Greba orokorra aski dela esateko egingo dugu, zentzurik gabeko joera hau geldiarazteko eta ez hanka ez bururik ez duen egoera hau amai dadin; bestelako ikuspegi bat indartu nahi dugu, eta hau gizarteratzea ezinbestekoa da.

Neoliberalismoaren aspaldiko errezetak, munduko beste eskualde batzutan hondamendi itzelak eragin eta gero, Europan ere gogotsu ari dira ezartzen. Hau da Europak hartu duen rola, ia klase politiko guztiaren babesarekin. Agian kasurik nabarmenena Grezia dugu: amairik ez duen murrizketa agenda, zeina Greziako herria amildegira eramaten ari den. Krisia ekonomikoa ez ezik funtsean politikoa eta demokratikoa da.

ZERGA-POLITIKA

Zerga-politika ezinbestean goitik behera aldatu beharra dago. Ezin da onartu defizita murrizteko modu bakarra murrizketak direnik, izan ere, tarte handia baitago Estatuan (eta EAEn zein Nafarroan, erkidego biek esparru honetan arauak emateko ahalmena baitute) Europako batez besteko presio fiskalarekiko. Zerga-politikan goitik beherako aldaketa exijitzen dugu; errenta altuei eta kapitalaren errentei emandako opariak bertan behera utziko dituen aldaketa; dagoen iruzur fiskal itzela borrokatuko duen aldaketa.

Diru bilketaren jaitsiera ez da soilik atzeraldi ekonomikoaren ondorioa. Horren adierazgarri da gure presio fiskala nola jausi den, Europako batez bestekoa baino askoz gehiago. Izan ere, diru gutxiago ez da krisiaren ondorioz biltzen, errenta altuen eta kapital-errenten mesedetan egin ziren erreformengatik baizik, eta zergak ez ordaintzeko egiten den ingeniari fiskala nahiz iruzur fiskal itzela medio.

PENTSIOAK

Pentsioen murrizketa. Joan den urteko urtarrilean greba orokor bat deitu genuen pentsioen murrizketa handia, erretiro adina 67 urtera atzeratzeko neurria barne, salatzeke; hau CCOOek, UGTk, Espainiako patronalak eta Zapateroren Gobernuak sinatu zuten. Erreforma hau bete-betean indarrean denean, pentsio berriak batez beste %30 txikiagoak izango dira. Gainera, erreformak berak murrizketa gehiago ezartzeko bitartekoak ere jaso zituen. Eta Raxoiren gobernuak bide horretatik jarraitzeko borondatea adierazi du.

AURREKONTUEN EGONKORTASUNA

Konstituzioaren aldaketa eta Aurrekontu Egonkortasunerako Legean emandako aldaketek erabateko lehen-tasuntzat jotzen dituzte zorra ordaintzea eta defizitari ezarritako muga gordina; baina gainera gure nazioen autogobernuari zeharo eragiten diote. Legealdaketa hauek –Konstituzioarena bera ere– era antidemokratikoan egin dira. Aldaketa hauek banku pribatuak Herri-Administrazioekin egiten duten politika espekulatiboa asetzen dute; ondorioz, politika guztiz neoliberalak ezartzen zaizkie Herri-Administrazio guztiei.

FINANTZA-ERREFORMA

Erabaki hauekin batera beste batzuk izango dira, esaterako finantza-erreforma, finantza-sistemaren pribatizazio eta kontzentrazio prozesuan egingo den beste urratsa. Bere helburua da –dirulaguntza publikoekin– kapital kontzen-

trazio eskerga lortzea (finantza-erakunde gutxi batzuk geratuko dira, eta hauek pribatuak izango dira). Finantza-errealitate berri honek finantza-sistematik baino askoz haratago izango du eragina. Botere indartsu honek demokraziari berari eragiten dio. Ez baita soilik gertatzen kapitala pilatzea; beste errealitate batzuk ere hor daude: sare klientelarrak, hedabideen kontrola, eragin politikoa... Helburu honen aurka gaude eta finantza-erakunde publikoen rola aldarrikatzen dugu, batez ere Aurrezki-Kutxena.

LAN eta NEGOZIAZIO KOLEKTIBOAREN ERREFORMA

Erreforma hau baldintzatu dutenek esan dute helburua, atzeriarekiko lehiakorago izate aldera, soldatak jaistea dela, moneta devaluatu ezin denez. Erreformaren xedea sekula ikusi gabeko soldata murrizketa bat da, eta lan-baldintzak okertzea. Negoziazio kolektiboa desitxuratu nahi da, aberastasuna banatzeko bide ordez doikuntza tresna

bihurtuta. Erreformak Lan-Zuzenbidea bera auzitan jartzen du, eta lan-harremanean botere guztia enpresarioari ematen dio; gainera, langileen defentsa kolektiboa ahuldu nahi du.

Ukatu egiten dugu erreformaren helburua enplegua denik. Enplegua aitzakia da, orain, erreforma onartuta dagoelarik, gobernuak edota patronalak aitortzen duten arren langabezia epe laburrean gehitu egingo dela. Horixe da logikoa, izan ere, kaleratzea errazagoa eta merkeagoa egiten bada lanpostu gehien suntsitu duen Europan Bata-suneko estatuan. Langabezia hazi egiten da, baita gehiago hazi ere, bestelako politikak erabakitzen ez diren artean.

Erreforma honek, antisoziala izateaz gainera, ez du inongo emaitza positiborik ekarriko. Soldatak jaisteko *lehiabantaila* desagertu egiten da gainerakoek gauza bera egiten dutenean. Eredu orokorra soldatak jaistea bada, ez dago inongo irtenbiderik. Beti egongo da soldata txikiagoa duen norbait.

ERREFORMAREN ONDORIO NAGUSIAK

■ **KALERATZEA**ri dagokionez: Jendea iraitzea askoz errazagoa eta merkeagoa izango da. Kontratu berri asko amaitzeko ez da kalteordainik ordaindu behar. Ondorioa nabarmena da: kalteordainak zeharo murriztuko dira. Tramitazio-soldatak ezabatu dituzte. Aipatzekoak dira ere enpresarioari EEeak erabakitzeke ematen zaizkion erraztasunak, eta kaleratze gehienak objektibotzat jo ahal izateko erabakia. Arlo Publikoan kaleratze objektiboa arautzen da.

■ **KONTRATU PREKARIOAGOAK**. Taxutzen den lan-sistemak enpresarioari langileak nahierara erabiltzeko eta are esplotatzeko aukera ematen dio. Lege-iruzur orokorretik beste garai batera igaroko da, babesgabezia legala sagaritzen duen eta *beldurraren diziplina* babesten duen legera. Eskubiderik gabeko kontratu-motak arautzen dira. Ez dugu onartzen kontratuak diru-laguntza publikoz sustatzerik. Horrek soilik gauza baterako balio du, enpresei edozein aurrez egiteko asmoa zeukaten kontratuak finantzatzeko.

■ **NEGOZIAZIO KOLEKTIBOA**. Zentralizazioak galarazi egiten du gehiengo errepresentatiboek erabakitzea zein esparrutan negoziatu nahi duten; baina gainera, erreforman hainbat bide irekitzen da hitzarmena aplikatu ez edo bere iraunaldia amai dadin (salbuespena, aurrera-eragina...). Bestalde, erabateko lehen-tasuna ematen zaio enpresa-esparruari, hots, sektoreko negoziazioa ez da orain arte bezala lan-baldintzen gutxieneko maila izango (orain arte sektore-hitzarmen batek edota lanbidearteko akordio batek galaraz zezakeen horrelakorik). Honek lan-harremanean erabateko aldaketa esan nahi du. Negoziazio kolektiboa, CCOOek eta UGTk CEOekin urtarrilean sinatu zuten Akordioaren arabera, soldata-doikuntzarako tresnatzat hartzen da, ez aberastasuna banatzeko bitarteko gisa.

■ **MALGUTASUN HANDIAGOA**. Hemen sartzen dira lan-baldintzen funtsezko aldaketak: soldata eta mugikortasuna, funtzionala zein geografikoa.

■ **ELA ETA CIG EZ GATUZ BAT CCOOEN ETA UGTK ERREFORMA HAU ZUZUTZETZKO EGIN DITUZTEN PROPOSAMENEN**. Euren zinezko asmoa arago da *elkarrizketa soziala* nola berreskuratu; ez dute sakoneko eztabaidan sartu nahi. Haatik, erreforma hau erabaki dutenek ez dute mugimendu sindikalarekin adostasunik nahi.

■ **PATRONALAREN PRIBILEGIOZKO KOKAPENA**. Erreformak erabateko desoreka ezartzen du. Erreforma basatia da. Patronalari botere guztia ematen dio. Patronaleko ahots batzuk hasi dira greba-eskubidea murriztu beharra aldarrikatzen. Bai, gure ustez lan-araudian egundoko inboluzio bat dugu hau; legea patronalaren aldera erabat lerratu da. Erreformak beste diru-laguntza bat emango dio patronalari. Oraingoan legearen bidetik. Ugazabak oso ohituta daude arazo bat duten aldiro opariak jasotzera, prekarietatea legez areagotzeko erreformetara alegia. Oraingoan ere hauxe egin du Raxoiren gobernuak.

Miles de personas se manifestaron el 11 de marzo en Bilbo contra la apertura en domingos y festivos

“AQUÍ, CERO”

Miles de personas secundaron el domingo 11 de marzo la llamada a la movilización realizada por todos los sindicatos con representación en el comercio de Bizkaia –ELA, LAB, CCOO y UGT–, comerciantes y la Organización vasca de consumidores. El objetivo era defender, una vez más, el derecho al descanso de las trabajadoras del comercio y exigir otro modelo de sociedad, basado en un consumo responsable en el que se respete el derecho al descanso de las y los trabajadores.

La manifestación salió a las 12:00 desde la Plaza Moyua, y tras recorrer las principales calles de la capital finalizó en la Plaza Arriaga. Marige Fernández, responsable de ELA en el sector, dedicó parte de su intervención a desmontar las mentiras de quienes nos quieren imponer la apertura en domingo y festivos.

“Nos dicen aquello tan manido de ‘una vez al año no hace daño’. En Madrid también utilizaron ese mismo argumento, y mirad, empezaron permi-

tiendo cuatro aperturas y ahora están en las 365. Y este año, que es bisiesto, 366. También nos dicen que con la apertura en domingos y festivos aumenta la actividad económica. Mentira. Está más que demostrado que el volumen de ventas no aumenta. Lo que hace aumentar las ventas, en todo caso, es la capacidad del gasto de las y los consumidores. Y, sobre este tema, ¡qué vamos a decir!”.

Marige Fernández continuó desmontando las mentiras de quienes pretenden abrir en domingos y festivos. “Dicen que la apertura creará empleo. El número de puestos de trabajo que se vayan a crear por parte de los grandes centros comerciales no llega, ni de lejos, a la mitad del que destruye por el cierre del comercio tradicional. Sin olvidar, por supuesto, que hablamos de empleo muy precario. Esto va unido a otro argumento falaz y tendencioso. ‘Cuando se abre es porque hay gente voluntaria que está dispuesta’. En el comercio hay mucho contrato a tiempo parcial con jornadas inferiores a la media jornada y una tasa de eventualidad muy elevada. ¿En tales condiciones, qué trabajadora se va a negar a trabajar un festivo o domingo sabiendo cuales van a ser las consecuencias si se niegan?”

La responsable del comercio en Bizkaia desmontó el mito de que la apertura en domingos y festivos es una petición de las y los consumidores. “No

lo dice ELA, lo dicen las organizaciones de consumidores que han estudiado el tema: para el 94% de las y los consumidores es suficiente abrir de lunes a sábado. En nuestra opinión es evidente que la apertura de 72 horas semanales es ya suficientemente amplia”.

Por último, Marige Fernández defendió otro modelo de sociedad. “En esta lucha no sólo están en juego los derechos de las y los trabajadores del comercio. Es mucho más que eso. Quienes defendemos el derecho al descanso estamos defendiendo otro modelo de consumo y de sociedad. Defendemos el consumo responsable, el pequeño comercio tradicional, que nuestros pueblos y ciudades tengan vida... No debemos olvidar que la potenciación de los grandes centros comerciales desplaza el comercio desde el centro hacia las afueras. Si perdemos esta lucha, las grandes cadenas terminarán imponiendo los productos disponibles, los precios, la forma de comprar y hasta nuestra forma de divertirnos”.

Marige Fernández reconoce que la lucha será difícil, pero se muestra convencida de que gracias al esfuerzo de todos y todas se logrará que el derecho al descanso de los y las trabajadoras del comercio se siga respetando. “Si hemos llegado hasta aquí ha sido gracias a la lucha y a la movilización de la gente del comercio. Estoy convencida de que en el futuro ganaremos esta lucha por nuestros derechos”.

ELAk martxoaren 29ko greba orokorrari begira ospatu zuen Emakumeen Nazioarteko Eguna

“EMAKUMEOK ERE GREBARA GOAZ”

ELAk martxoaren 29ko greba orokorrari begira ospatu zuen Martxoaren 8a, Emakumeen Nazioarteko Eguna. *Murrizketa eta erasoei aurre eginez, emakumeok grebara goaz! Por una vida digna* lelopean antolatutako jardunaldiak jendetza bildu zuen Bilboko Itzaropen kalean kokatuta dagoen pilotalekuan.

Genero arduradun Jone Bengoetxeak salatu zuenez, erreforma hau gure eskubideentzako iseka bat

baino gehiago da. “Erantzun argia eman behar diogu guztiok, sare gisa eta era antolatuan jokatuz. ELAk uste du enpresei presioa eragin behar zaiela eta politika publikoak fiskalizatu behar direla. Baina badakigu ere borroka areago doala, eta partekatutako borroken arteko ekintza bateratua indartzea ez dela nahi bat, betebeharrak bat baizik”.

“Eta borroka partekatuen artean, –jarraitu zuen– emakume eta gizonen arteko zinezko berdintasunaren alde egin beharrekoa saihestu ezinoko jokaleku bilakatzen da; hor indarrak batuko ditugu mugimendu feministekin, zein helburu hori duten kolektibo, plataforma eta antolakunde sozialekin”.

Behin eta berriz aipatuagatik, oraindik ere emakume langileon eskubideak urratu egiten direla gogorazi zuen Jone Bengoetxeak. “Guri ematen dizkiguten enplegu-kategoriek balioespen sozial eta ekonomiko okerragoa izan ohi dute; gure lan-baldintzak beti gainbehera doaz, eta zor estruktural honekiko itsutasuna historikoa da. Haatik, guk ez dugu zor estrukturala izan nahi; erresistentzia pasiboak bere mugak ditu, areago atzerakada gertatzen ari den uneotan, izan ere, krisia ordaintzen ari diren guztien artean, emakumeok *gainsari* gaizto bat baitauekagu”.

“Ez dauka ez hanka ez bururik, –nabarmendu zuen genero arduradunak– batetik genero berdintasuna aldarrikatu eta bestetik gastu publikoa zeharo murrizten aritzeak. Kontraesana da bankuen kontuak diru publikoz orekatzea eta emakume eta gizonen arteko berdintasuna edota bereizkeriaren kontrako jarrera aipatzea. Aurrekontu publikoaren eta gizarte-gastuaren murrizketa zuzen-zuzenean emakumeen bizkarreara doa, dugun krisiaren *leuntzaile* rola medio; halaber, pobrezia feminizazioa areagotzen du eta bizimodu prekariora daraman bidea urratzen hasten da”.

Jardunaldiari amaiera emateko, manifestazio batek Bilboko Parte Zaharreko kale nagusiak zeharkatu zituen. Bertan bildutako lagunek euren babesa eman nahi izan zieten euren eskubideen borrokan ari diren merkataritza sektoreko emakumeei.

Esta reforma es más que una burla a nuestros derechos y requiere de respuestas contundentes por parte de todo el mundo, en red y de forma articulada.

Luis Fernández, secretario general de ELA-hainbat, valora muy positivamente el rechazo de la Delegación de Trabajo al ERE presentado por Tomás Acha S.L.

“ES UN BALÓN DE OXÍGENO PARA LA PLANTILLA”

Luis Fernández, en el centro de la imagen, compareció en Gasteiz el 14 de marzo junto a la plantilla de Tomás Acha S.L. En la comparencia analizaron el rechazo de la Delegación de Trabajo al ERE presentado por la dirección de la empresa.

La Delegación Territorial de Trabajo de Araba denegó el pasado 8 de marzo a la empresa Tomás Acha S.L. el Expediente de Regulación de Empleo presentado. Luis Fernández, secretario general de ELA-hainbat, analiza la situación de las y los trabajadores de esta empresa dedicada al transporte y situada en Laudio.

-¿Qué motivos ha utilizado la Delegación de Trabajo para rechazar el ERE presentado por Tomás Acha S.L.?

–Los motivos de la Delegación dejan a las claras el talante de la dirección de esta empresa: no se ha dado audiencia ni, por supuesto, negociación con la representación de los trabajadores. Por

tanto, se señala que existe “mala fe” por parte de la empresa. Además, no se han aportado datos para contemplar razonabilidad entre la situación de la empresa y la solicitud de los despidos.

Desde ELA entendemos la denegación del ERE como un balón de oxígeno a la plantilla. Esta sentencia debe ser el punto de partida para hacer justicia ante esta serie de hechos tan repudiados que está llevando a cabo la dirección de la empresa.

Además, exigimos a Tomás Acha S.L. que asuma su responsabilidad y a las autoridades laborales que tomen nota de todo lo acontecido y actúen para solucionar el conflicto.

-La plantilla lleva casi tres meses en huelga por impago de los salarios y la falta de proyecto empresarial. ¿Cuál es la situación actual?

–La plantilla se encuentra en huelga indefinida desde el pasado día 2 de enero de 2012. Por lo tanto, son casi tres meses en huelga por un conflicto laboral que tiene su origen en el impago de salarios y la falta de un plan industrial que garantice el empleo de los 30 trabajadores/as.

Desde el inicio la empresa, lejos de aceptar las reglas de juego democráticas y el diálogo como vía para encarar el conflicto real, emprendió una serie de actos que ponen de manifiesto su nula voluntad de solucionar el problema de que 30 familias estén sin cobrar con lo que ello supone de drama familiar.

-Ante esta situación que describes, ¿qué va hacer ELA?

–ELA tiene muy claro que estamos ante un conflicto laboral y que seguirá haciendo lo que ha hecho en nuestra centenaria historia: defender los derechos de la clase trabajadora y de nuestra gente. Desgraciadamente, no parece que la dirección de Tomás Acha esté actualmente en ese camino. Las acciones que ha tomado evidencian que no tiene ninguna voluntad de solucionar el conflicto. Es más, pretende la criminalización del conflicto laboral para desactivarlo. Nosotros, al menos, no caeremos en esa trampa.

Dicho esto, exigimos a Tomás Acha S.L. que cumpla con sus obligaciones y pague a las y los trabajadores. Además, exigimos que de pasos adelante en la búsqueda de soluciones a la falta de proyecto empresarial.

Labur Breves

■ Mobilizazioak sektore publikoan

ELAK, LABek eta STEE-EILASEk mobilizazioak iragarri dituzte aste honetarako Hego Euskal Herriko erakunde publikoetan; protestak Hego Euskal Herri osoko ikastetxeetan, udallete eta diputazioetan, osasun-zentroetan, gobernuetan, administrazioan eta EITBn izango dira, besteak beste.

ELA-Gizalaneko idazkari nagusi Igor Eizagirrek nabarmentzen duenez,

“martxoaren 29ko greba orokorra jarraitzeko eskatu nahi diegu herritarrei. Egoera oso larria da, eta alor publikoan espero diren murrizketak ondorio gogorak izango dituzte, batez ere gizarteko sektore ahulenetan. Horri aurre egiteko ezinbestekoa da mobilizatzea”.

■ Cierra Inama

El 12 de marzo Inama, –empresa situada en Muxika dedicada a la fabricación de tableros de madera aglomerada y que se encontraba en concurso de acreedores desde el mes de noviembre y con un ERE de extinción para los 107 trabajadores y trabajadoras–, cerró sus puertas. ELA denuncia que la multinacional gallega Finsa, propietaria de

la empresa, había renunciado hace tiempo al mantenimiento de la planta de Muxika y no había realizado las inversiones necesarias para mantener el proyecto industrial, con el objeto de trasladar la producción a otras plantas del Estado. El acuerdo refrendado por la plantilla recoge, entre otros aspectos, el compromiso de preferencia para las y los trabajadores en cualquier nuevo proyecto industrial, mejoras en las indemnizaciones y la aplicación del convenio especial para mayores de 55 años.

■ ELA Brian Currinekin bildu da

ELAko ordezkari bat Brian Currinekin –Nazioarteko Kontaktuaren Tal-

deko koordinatzailea– elkartu zen martxoaren 15ean. Biler horretan abagune sozial eta politikoaren irakurketa alderatzeko aukera izan zen. ELAK, beste gaien artean, eskertu nahi izan du Nazioarteko Kontaktu Taldeak Euskal Herriko bakea lortzeko egiten duen lan eskerga.

www.ela-sindikatu.org

ELA astekaria

Barrainkua 13, Bilbao
Tel. 94 403 77 00
Fax 94 403 77 66

Dep. legal BI-199-00

www.ela-sindikatu.org

Franqueo concertado
nº 08/207